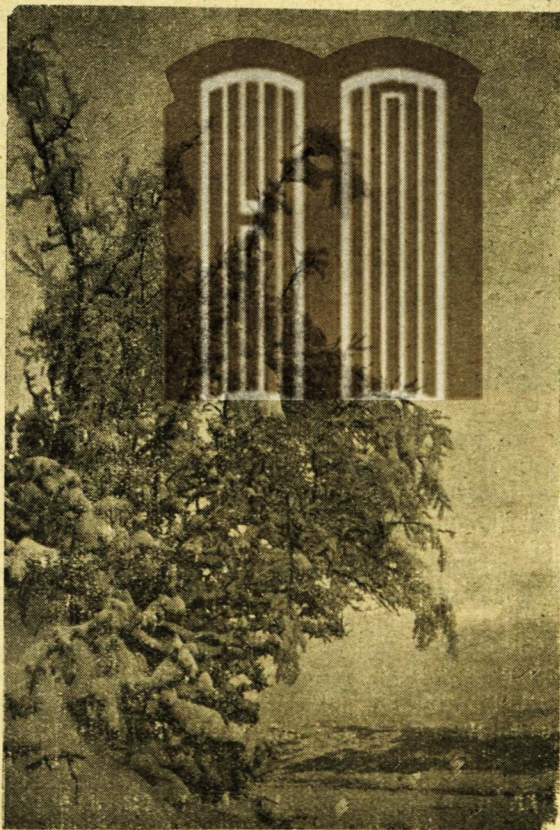

ритѣ артилерийски казарми, въ широкитѣ дворове на които стоманенитѣ орждия трополѣха, теглени отъ три чифта едри катани. Ние, момчетата, обичахме да гледаме обучението на войницитѣ, завиждахме имъ дори, че не сме на тѣхното мѣсто — върху конетѣ и орждията. И мечтаехме за оня день, когато и насъ, вече момци, ще прибератъ въ тѣзи обширни казарми, за да пазимъ родината. . .

Вече мръкваше. Вечернитѣ сѣнки заиграха по улици и дворове. Азъ бавно се завръщахъ въ родната си кѣща. Споменитѣ продължаваха да кацатъ като птички по раменетѣ ми и сладко да чуруликатъ въ тишината на този вечеренъ часъ. Азъ не ги изпждихъ. Радвахъ имъ се и душата ми се топѣше, като пролѣтна прѣспа, отъ сладостно вълнение.

Въ кѣщи ме чакаше сладкиятъ сънъ на първата ми нощъ, сънътъ на моето златно детство. . .

Изгледъ отъ Севлиевска зима.